

Til lovforslag nr. L 111. Betænkning afgivet af Finansudvalget den 8. december 1993

Betænkning

over

Forslag til lov om bemyndigelse til optagelse af statslån

Udvalget har behandlet lovforslaget på et møde.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling og udtaler følgende:

Finansministeren skal ikke have utak for at have samlet alle statslån i dette lovforslag. Tidligere tiders lagkagetaktik, hvor Folketinget én eller to gange årligt blev præsenteret for nye 40 eller 50 mia. kr. låneansøgninger, bar præg af, at man ikke ville oplyse Folketinget og/eller befolkningen om omfanget af statens samlede lånebehov.

Med dette lovforslag har Folketinget fået syn for sagen – 950 mia. kr. er det behov, staten har for en samlet låneramme. Forslagets bemærkninger opregner en række forhold, som gør, at den samlede statsgæld kommer ned på 710 mia. kr. ved udgangen af 1994. Regeringen fortsætter ganske vist den tidligere regerings talmanipulation og fratrækker Den Sociale Pensionsfond, hvorved gælden »kun« er opgjort til 565 mia. kr.

Bortset fra diskussionen om Den Sociale Pensionsfond er forslagens taloplysninger prisværdigt nøgterne. Men de passer ikke særlig

godt med regeringens tal fra Finansredegørelse 93, hvori regeringen af hensyn til EU's konvergensprogram har set sig nødsaget til at forgrube sig på nye »eksotiske« områder som pant i kommende skattebetalinger af pensioner m.v.

Uanset hvilken talmagi regeringen bruger, så er der ét sted, hvor der kan hentes et troværdigt tal for statens gæld. Statens renteudgifter i 1994 forventes jf. finanslovforslaget for 1994 at blive på 64 mia. kr. Da staten vel næppe betaler renter af anden gæld end statens egen, må de 64 mia. kr. i renteudgift dække over en ganske betydelig gæld. Tager man en rente på f.eks. 9 pct., dækker renteudgiften på 64 mia. kr. over en statsgæld på 710 mia. kr. eller præcis det beløb, som i bemærkningernes tabel 2 er oplyst som statens gæld før reduktion for Den Sociale Pensionsfond.

Fremskridtspartiet er derfor ikke et øjeblik i tvivl om, hvor stor statens gæld er i 1994. Den er over 700 mia. kr., og det er 700 mia. kr. for meget.

Statens gæld skal reduceres betydeligt, hurtigt og uden forhøjelse af skatterne. Derfor har Fremskridtspartiet stillet ændringsforslag til finanslovforslaget for 1994, hvorved der kan foretages betydelige afdrag på statens gæld.

Fremskridtspartiet kan som følge heraf ikke tilslutte sig en bemyndigelse til finansministeren om en låneramme på 950 mia. kr. og indstiller derfor lovforslaget til forkastelse.

Pia Gjellerup (S) nfm. Baadsgaard (S) Frank Jensen (S) Klaus Hækkerup (S)
Hans Erenbjerg (S) Erik B. Smith (S) Peter Duetoft (CD) Bilgrav-Nielsen (RV) fmd.
Ole M. Nielsen (KRF) Anne Birgitte Lundholt (KF) Henning Andersen (KF)
Karen Højte Jensen (KF) Svend Heiselberg (V) Thor Pedersen (V) Mejdahl (V)
Kim Behnke (FP) Jes Lunde (SF)

Et af udvalgets spørgsmål til finansministeren og dennes besvarelse heraf

Spørgsmål:

»Hvad vil regeringen gøre for at nedbringe statens gæld?«

Svar:

Statens gæld har været voksende i de senere år som følge af underskuddet på statsfinanserne. Underskuddet har primært været en følge af lav økonomisk vækst og høj rente.

Regeringen tillægger det afgørende vægt at reducere statens underskud og gæld og har tilrettelagt den samlede økonomiske politik med dette formål for øje.

Fra 1994 gennemføres reformer af arbejdsmarkedet og skattesystemet, og dansk økonomi stimuleres gennem en række målrettede konjunkturpolitiske initiativer. Formålet med de konjunkturpolitiske initiativer er at genskabe den private sektors initiativ og virkelyst, efter at mange års voksende ledighed og høj rente har skabt stor usikkerhed. Ny vækst i den private sektor er den afgørende betingelse for at nedbringe statens underskud og gæld.

For årene efter 1994 bygger regeringens mellemfristede økonomiske strategi på en fortsat sikring af betingelserne for varig og holdbar vækst i den private sektor. Dette omfatter bl.a. fastholdelse af lav inflation og rente samt fortsatte investeringer i forbedringer af uddannelserne og arbejdsmarkedet.

I årene efter 1994 omfatter regeringens strategi, at konjunkturgevinsterne fra væksten i den private sektor fuldt ud hjemtages som forbedringer af statsfinanserne samtidig med, at de midlertidige finanspolitiske initiativer i 1994 aftrappes.

Den samlede finanspolitik skal efter regeringens opfattelse sikre, at de offentlige finanser viser balance eller overskud i gennemsnit over konjunkturforløbene. Som følge af budgettets konjunkturfølsomhed kan der imidlertid forventes udsving i både positiv og negativ retning.

Finanspolitikken skal herudover sikre, at der ikke opstår uholdbare pres på økonomien i højkonjunkturer, og at lavkonjunkturer ikke udvikler sig med en dybde og varighed, der bliver selvfortærende i form af svigtende tillid i den private sektor og udstødning af ledige i længerevarende strukturproblemer.

Et sigtepunkt er, at de samlede offentlige finanser skal udvise et overskud inden afslutningen af næste højkonjunktur. Således som udsigterne tegner sig for dansk økonomi, vil dette være muligt med den finanspolitiske linje, regeringen har fastlagt. Hvis udsigterne ændres over årene, kan der blive brug for justeringer.

Den nødvendige finanspolitik omfatter, at udgifterne stiger klart mindre end BNP, og at der sikres den bedst mulige udnyttelse af ressourcerne. Den nødvendige finanspolitik omfatter også en fortsat indsats for at lukke skattehuller og begrænse omfanget af særbegunstigelser i skattesystemet.

Der henvises til Finansredegørelse 93, hvor der er redegjort for regeringens samlede økonomiske strategi, herunder hvorledes der inden for de næste 15-20 år sigtes mod en afvikling af den del af den registrerede offentlige gæld, der ikke modsvares af udskudt skat af pensionsopsparing m.v.